

Chris
CARTER

NOČNÍ
LOVEC

Sleduje. Čeká. Zabíjí.

Noční lovec

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Chris Carter

Noční lovec – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NOČNÍ LOVEC

Chris
CARTER

**NOČNÍ
LOVEŠ**

Přeložila Jana Pacnerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2019

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 Chris Carter

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Night Stalker*

(First published by Simon & Schuster UK Ltd, Great Britain, 2011)

přeložila © 2013, 2019 Jana Pacnerová

Redakce textu: Robert Kubánek

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2013 Jan Matoška

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

Třetí vydání v českém jazyce, druhé vázané

ISBN 978-80-759-5177-9 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-759-5198-4 (ePub)

ISBN 978-80-759-5199-1 (Mobi)

ISBN 978-80-759-5200-4 (PDF)

Tento román věnuji své rodině
a Coral Chambersové za to, že tu byla,
když jsem to nejvíc potřeboval.

Poděkování

Jsem nesmírně vděčný několika lidem, bez nichž by tento román nikdy nevznikl. Jsou to:

Můj agent Darley Anderson, který je nejen tím nejlepším agentem, jakého by si autor mohl přát, ale také opravdovým přítelem. Camille Wrayová, můj literární anděl strážný, bez jejíchž komentářů, návrhů, znalostí a přátelství bych se vůbec neobešel. Všichni zaměstnanci Darley Anderson Literary Agency za to, jak neúnavně se snaží propagovat mé dílo všude a kdekoli, kde je to možné.

Maxine Hitchcocková, moje fantastická redaktorka z nakladatelství Simon & Schuster, jelikož je úžasná v tom, co dělá. Moji nakladatelé Ian Chapman a Suzanne Baboneauová, kteří mi poskytují nesmírnou podporu a věří ve mě. Všichni z nakladatelství Simon & Schuster, neboť dřou s plným nasazením od začátku až do konce nakladatelského procesu.

Samantha Johnsonová, která s pochopením vyslechla spoustu mých strašlivých nápadů.

Má láska a nejupřímnější díky náleží Coral Chambersové, díky níž pořád ještě držím pohromadě.

Doktor Jonathan Winston si přetáhl chirurgickou masku přes ústa a nos, a pak se podíval na nástěnné hodiny v pitevně číslo čtyři, situované v podzemním podlaží Úřadu okresního koronera v Los Angeles. Ukazovaly 18.12.

Tělo na stole z nerez oceli, ležící pár desítek centimetrů před ním, patřilo dosud neidentifikované bílé ženě, plus mínus třicetileté. Černé vlasy, sahající k ramenům, měla mokré, konečky se lepily ke kovové ploše stolu. V záři operačních světel působila její pokožka gumově, skoro nelidsky. Na místě, kde se tělo našlo, nebylo možné určit pravděpodobnou příčinu smrti. Kolem se nenašla žádná krev, střelné ani bodné poranění, žádné boule či oděrky na hlavě a trupu, ani hematomy kolem krku, nasvědčující tomu, že by byla uskrčená. Na těle neměla žádné stopy traumat až na to, že ten, kdo ji zabil, jí zašil ústa a vaginu. Použil na to hrubou a tlustou nit – stehy byly neúpravné a ledabylé.

„Můžeme?“ zeptal se doktor Winston Seana Hannaye, mladého forezního asistenta, který byl v místnosti přítomen.

Hannay nemohl odtrhnout oči od ženina obličeje a sešitých rtů. Kdovíproč byl nervóznější než obvykle.

„Seane, můžeme se do toho dát?“

„Hmm, ano, doktore, pardon.“ Konečně pohlédl doktoru Winstonovi do očí a kývl. „Máme všechno po kupě.“ Postavil se napravo od stolu, zatímco doktor zapnul digitální diktafon na pracovním pultu, který měl nejblíže po ruce.

Doktor Winston nadiktoval datum a čas, jména přítomných a číslo pitevního protokolu. Tělo už bylo změřené a zvážené, takže pokračoval diktováním popisu fyzických vlastností oběti. Než provedl první řez, bedlivě mrtvolu prozkoumal; hledal jakékoli znaky, které by mohly pomoci při identifikaci. Když spočinul pohledem na stezích v podbřišku oběti, zarazil se a zamžoural.

„Vteřinku,“ zašeptal, přistoupil blíž a opatrně odtáhl nohy oběti od sebe. „Prosím, podejte mi baterku, Seane.“ Natáhl ruku k foreznímu asistentovi, aniž od oběti odtrhl oči. Do jeho výrazu se vetřela obava.

„Něco je špatně?“ zeptal se Hannay a podal doktoru Winstonovi malou kovovou baterku.

„Možná.“ Winston zaměřil kužel světla k čemusi, co prve zahlédl.

Hannay přenesl váhu z nohy na nohu.

„Stehy nejsou chirurgické sutury,“ pronesl doktor Winston do diktafonu. „Jsou amatérské a nepřesné. Jako když si puberták přišívá záplatu na staré rozdrbané džíny.“ Přiblížil se ještě víc. „Stehy jsou také příliš roztažené, mezery mezi nimi jsou moc široké a...“ zarazil se a naklonil hlavu ke straně, „...to snad ne.“

Hannay ucítil, jak mu po celém těle přeběhl mráz. „Co je?“ Přistoupil blíž.

Doktor Winston se zhluboka nadechl a zvolna k Hannayovi vzhlédl. „Myslím, že vrah v ní něco nechal.“

„Cože?“

Doktor Winston se ještě několik vteřin soustředil na kužel světla z baterky, dokud si nebyl jistý. „Světlo se odráží od něčeho uvnitř.“

Hannay se sklonil, sledoval doktorův pohled. Trvalo mu sotva vteřinu, než to uviděl. „Do háje, to světlo se *fakt* od něčeho odráží. Co to je?“

„Nevím, ale každopádně je to dost velké, aby to bylo vidět skrz šití.“

Doktor se napřímil a vzal z tácu s nástroji kovové ukazovátko.

„Seane, podržte mi to světlo; takhle.“ Předal baterku mladému asistentovi a ukázal mu, kam přesně ji má zaměřit. Doktor se sklonil, vsunul špičku kovového ukazovátka mezi dva stehy a naváděl ji směrem k předmětu uvnitř oběti.

Hannay pevně držel baterku.

„Je to něco kovového,“ oznamoval Winston, zatímco používal ukazovátko jako sondu, „ale pořád se nedá s jistotou určit, co by to mohlo být. Podejte mi laskavě nůžky na stehy a pinzetu, ano?“

Netrvalo dlouho, než přestříhal stehy. Po přestřížení jednoho každého z nich doktor Winston pomocí pinzety vytáhl příslušný kousek tlusté černé niti z pokožky oběti a vložil ho do malé plastové nádoby, určené k ukládání důkazů.

„Byla znásilněná?“ zeptal se Hannay.

„Kolem genitálií jsou oděrky a podlitiny, které odpovídají násilné penetraci,“ potvrdil doktor Winston, „ale ty mohly taky vzniknout při zasouvání toho předmětu. Udělám pár stěrů a pošlu je do laborcky spolu se vzorky nitě.“ Odložil nůžky a pinzetu na tác s použitými nástroji. „Zjistíme, co nám tu vrah nechal, ne?“

Hannay ztuhl, když doktor Winston vsunul do lůna oběti pravou ruku. „No, měl jsem pravdu, není to nic malého.“

Uplynulo několik vteřin nejistého mlčení.

„A taky to má prazvláštní tvar,“ oznamoval doktor. „Jako čtvercový, a nahoře je něco divného.“ Konečně se mu podařilo předmět uchopit. Když ho vytáhl, část připevněná nahoře cvakla.

Hannay přistoupil, aby se lépe podíval.

„Kovové, relativně těžké, vypadá to na domácí výrobu...“ říkal doktor Winston, upíraje pohled na předmět, který držel v ruce. „Ale stejně nevím, co...“ Zarazil se a ucítil, jak se mu srdce rozbušilo v hrudi a oči lezou z důlků. Pochopil. „Propánaboha...“

Detektiv Robert Hunter z losangeleské Divize loupeží a vražd strávil na cestě od hollywoodské soudní budovy k bývalému řeznictví ve východním Los Angeles víc než hodinu. Volali ho už před čtyřmi hodinami, ale soudní stání, u kterého svědčil, se protáhlo daleko víc, než očekával.

Hunter patřil k exkluzivní elitě; většina detektivů losangeleského policejního sboru by však dala pravou ruku za to, aby k téhle elitě *nepatřila*. Speciální sekce vražd, tvořící součást Divize loupeží a vražd, byla vytvořena výlučně k řešení případů sériových vražd a také takových, které poutaly značnou pozornost veřejnosti, což bylo nesmírně náročné na čas i na odbornost. V rámci Speciální sekce vražd měl Hunter ještě specializovanější roli. Vzhledem k tomu, že vystudoval soudní psychologii a skvěle se v ní vyznal, přidělovali mu případy těch nejbrutálnějších pachatelů. Na oddělení se takové případy označovaly UV, *ultra-vraždy*.

Řeznictví bylo poslední v řadě zavřených podniků. Celá čtvrť působila zanedbaně. Hunter zaparkoval svůj starý buick vedle bílé dodávky z kriminalistické laboratoře. Vystoupil z vozu a dopřál si chvíli času na prohlídku budov zvenčí. Všechna okna zakrývaly bytelné plechové okenice. Na vnějších zdech bylo tolik graffiti, že Hunter nedokázal určit, jakou barvu měly omítky původně.

Přistoupil ke strážníkovi, střežícímu vchod, ukázal mu odznak a shýbl se, aby prošel pod žlutou páskou, ohraničující místo činu. Strážník kývl, ale nepromluvil, pohled upíral kamsi do daleka.

Hunter otevřel dveře a vstoupil dovnitř.

Hnusný zápach ho zasáhl jako úder do břicha, až se mu zvedl žaludek – kombinace shnilého masa, zatuchlého potu, zvratků a moči ho páčila v nose a štípala v očích. Na okamžik se zastavil, pak si zvedl límec košile a zakryl si jím nos i ústa jako improvizovanou maskou.

„Tohle funguje líp,“ řekl Carlos Garcia. Vyšel ze zadní místnosti a podal Hunterovi chirurgickou masku. Sám už ji měl na obličej.

Garcia byl vysoký a štíhlý, měl delší tmavé vlasy a světle modré oči. Jeho hezký, chlapecký zevnějšek hyzdil jen mírný hrbol na nose, stopa po

zlomenině. Na rozdíl od všech ostatních detektivů z Divize loupeží a vražd pracoval Garcia velmi usilovně na tom, aby ho ke Speciální sekci vražd přidělili. Byl Hunterovým partnerem už skoro tři roky.

„Vzadu to smrdí ještě hůř,“ ukázal Garcia na dveře, jimiž právě vstoupil. „Jaký byl soud?“

„Dlouhý,“ odvětil Hunter a nasadil si chirurgickou masku na obličej. „Co tu máme?“

Garcia naklonil hlavu ke straně. „Pěkněj bordel. Oběť je bílá žena, něco kolem třicítky. Našli ji tam,“ ukázal do místnosti za svými zády, „na řeznickém pultě z nerezů.“

„Příčina smrti?“

Garcia zavrtěl hlavou. „Budeme si muset počkat na pitvu. Nic zjevného. Ale teď přijde pecka. Má *sešité* rty a vaginu.“

„Cože?“

Garcia přikývl. „Je to tak. Hodně velká ujetina. Ještě nikdy jsem nic takového neviděl.“

Hunter zalétl pohledem ke dveřím za parťákovými zády.

„Tělo už je pryč,“ předešel Garcia Hunterovu příští otázku. „Dneska měl laborku na povel doktor Winston. Chtěl, abys viděl tělo i místo činu přesně tak, jak se to našlo, ale už nemohl čekat. Tím horkem uvnitř se všechno urychlilo.“

„Kdy odvezli tělo?“ Hunter se mechanicky podíval na hodinky.

„Asi před dvěma hodinami. Jak doctůrka znám, nejspíš už je v polovině pitvy. Ví, jak nesnášíš zdržovačky, takže nemělo smysl čekat. Než to tady prohlédneme, určitě už pro nás bude něco mít.“

Hunterovi zazvonil v kapse mobil. Sáhł pro něj, stáhł si chirurgickou masku a nechal si ji volně viset kolem krku. „Detektiv Hunter.“

Několik vteřin poslouchal. „Cože?“ Zalétl pohledem ke Garciovi a ten mohl sledovat, jak se celé Hunterovo chování během jediného okamžiku změnilo.

3

Garcia to stihl z východního Los Angeles k Úřadu okresního koronera na North Mission Road v rekordním čase.

Jejich zmatek se zdvojnásobil, když se ocitli u vjezdu na parkoviště u budovy. Blokovala ho čtyři policejní auta a dva hasičské vozy. Další policejní vozy stály na parkovišti. Několik uniformovaných strážníků chaoticky pobíhalo a pokřikovalo rozkazy na sebe navzájem a do vysílaček.

Média už se na místo činu vrhla jako hladoví vlci. Všude překážely dodávky místních televizních stanic a novin. Reportéři, kameramani a fotografové se ze všech sil snažili dostat co nejbliž. Jenže kolem hlavní budovy už byl vymezený okruh zákazu vstupu, na jehož dodržování přísně dbali příslušníci Losangeleského policejního sboru.

„Co se to tu sakra děje?“ zašeptal si Hunter pod vousy, když Garcia zastavoval u vchodu.

„Budete muset jet dál, pane,“ přistoupil ke Garciovu okénku mladý policista a zběsile gestikuloval, aby pokračovali v cestě. „Nemůžete...“

Zarazil se, jen co spatřil Garciov odznak. „Pardon, detektive. Hned vám vyklidím cestu.“ Obrátil se k dalším dvěma strážníkům, kteří stáli vedle svých vozidel. „No tak, hoši, uhněte.“

Necelých třicet vteřin poté už Garcia parkoval svou Hondu Civic těsně před schodištěm vedoucím do hlavní budovy.

Hunter vystoupil z auta a rozhlédl se kolem sebe. Na vzdáleném konci parkoviště se choulil malý hlouček lidí, většinou v bílých pláštích. Hunter v nich poznal laboranty a personál Úřadu koronera.

„Co se tu stalo?“ zeptal se hasiče, který právě domluvil do vysílačky.

„To se budete muset zeptat velícího, jestli chcete víc podrobností. Já vám jen můžu říct, že někde uvnitř hořelo.“ Ukázal na starou nemocnici, proměněnou v márnici.

Hunter svažtil čelo. „Hořelo?“

Speciální sekce vražd sice vyšetřovala také určité případy žhářství, ale ty se jen zřídka považovaly za UV. Hunter ještě nikdy nebyl přidělen k vyšetřování žádného z nich.

„Roberte, tady.“

Hunter se otočil a spatřil, jak po schodech sestupuje doktorka Carolyn Hoveová, aby je uvítala. Vždycky vypadala na svých šestačtyřicet let velice mladě. Dnes ale ne. Zpravidla dokonale upravené kaštanové vlasy měla rozčuchané, výraz tváře vážný a sklíčený. Kdyby se v Úřadu okresního koronera používaly hodnosti, pak by doktorka Hoveová byla zástupkyní velitele, hned po doktoru Winstonovi.

„Co se tady pro všechno na světě děje, doktorko?“ zeptal se Hunter.

„Absolutní peklo...“

4

Hunter, Garcia a doktorka Hoveová společně vystoupili po schodech a vešli do hlavní budovy velkými dvojitými vstupními dveřmi. Ve foyer postávalo několik dalších policistů a hasičů. Doktorka Hoveová vedla oba detektivy kolem recepcy a po dalších schodech dolů, do podzemí. I když všichni slyšeli naplno spuštěné extrakční větráky, visel ve vzduchu odporný zápach chemikálií a spáleného masa. Oba detektivové se zarazili a reflexivně si zakryli nosy rukama.

Garcia cítil, jak se mu bouří žaludek.

Na samém konci chodby byl úsek podlahy přímo před pitevnou číslo čtyři zaplavený vodou. Dveře zely dokořán, ale zjevně byly vyražené z pantů.

Velitel hasičů dával právě pokyny jednomu ze svých mužů, když spatřil přicházející skupinku.

„Náčelníku,“ řekla doktorka Hoveová, „tohle jsou detektivové Robert Hunter a Carlos Garcia z Divize loupeží a vražd.“

Žádné potřásání rukama, jen zdvořilá pokývnutí.

„Co se tu stalo?“ zeptal se Hunter. Natahoval krk a snažil se nahlédnout do místnosti. „A kde je doktor Winston?“

Doktorka Hoveová neodpověděla.

Náčelník hasičů sundal helmu a otřel si čelo rukou v rukavici. „Nějaká exploze.“

Hunter svažtil čelo. „Exploze?“

„Přesně tak. Místnost byla prověřená a žádné skryté požáry tam nejsou. Po pravdě řečeno, požár sám byl zřejmě minimální. Rozstříkovače ho uhasily ještě předtím, než jsme sem dorazili. Momentálně nevíme, co výbuch způsobilo, budeme muset počkat na zprávu vyšetřovatelů požáru.“ Pohlédl na doktorku Hoveovou. „Prý je to největší pitevní sál a slouží taky jako laboratoř, je to tak?“

„Ano, přesně tak,“ potvrdila.

„Skladují se tam nějaké prchavé chemikálie – třeba plynové bomby?“

Doktorka Hoveová na okamžik zavřela oči a těžce vydechla. „Někdy.“

Náčelník přikývl. „Možná tam došlo k úniku, ale jak už jsem řekl, budeme si muset počkat na zprávu vyšetřovatelů. Je to bytelná budova s pevnými základy. Jelikož jde o suterénní místnost, jsou tady dole mnohem tlustší zdi než ve zbytku stavby, a to výbuch částečně utlumilo. I když byl dost silný, aby způsobil spoustu vnitřních škod, statiku to neohrozilo. V téhle chvíli už vám toho víc neřeknu.“ Náčelník si sundal rukavice a promnul oči. „Je tam strašný binec, doktorko, vypadá to *moc* ošklivě.“ Zarazil se, jako by nevěděl, co ještě dodat. „Opravdu mě to *moc* mrzí.“ Z jeho slov zněl opravdový žal. Vážně pokynul zbytku skupiny a vydal se zpátky nahoru.

Všichni zůstali mlčky stát ve vchodu do někdejší pitevny číslo čtyři a přejížděli očima obraz zkázy. Na protějším konci místnosti se všude povalovaly pokroucené a převrácené stoly, tácy, skříňky a vozíky, zasypané sutí a kousky pokožky a masa. Část stropu a zadní stěna byly poškozené a pokryté krví.

„Kdy se to stalo?“ zeptal se Garcia.

„Před hodinou, možná hodinou a čtvrt. Byla jsem na schůzi v druhé budově. Ozvala se tlumená rána a požární hlásiče spustily kravál.“

Hunterovi vadilo množství krve a počet černých neprůhledných plachet, roztroušených po místnosti a zakrývajících mrtvá těla nebo jejich části. Zařízení s chladicími boxy na mrtvolky bylo u stěny naproti místu, kde došlo k výbuchu. Žádná lednice nevypadala poškozeně.

„Kolik mrtvol tu bylo vyndaných z chladicích boxů, doktorko?“ zeptal se Hunter opatrně.

Doktorka Hoveová poznala, že Hunter už začíná chápat. Zvedla pravou ruku a ukázala jeden prst.

Hunter vypustil zadržovaný dech. „Konala se pitva.“ Bylo to spíš konstatování než otázka. Ucítil, jak mu po zádech začíná přebíhat mráz. „Pitval doktor Winston?“

„Do prdele!“ Garcia si přejel dlaní obličej. „To snad ne.“

Doktorka Hoveová odvrátila pohled, ale ne dost rychle, aby skryla slzy, které jí vhrkly do očí.

Hunter na ni ještě několik vteřin hleděl, než se vrátil k tomu, co zbylo z místnosti. V hrdle mu vyschlo a srdce mu sevřel dusivý smutek. Znal doktora Jonathana Winstona víc než patnáct let. Byl vrchním soudním lékařem města Los Angeles, kam až Hunterova paměť sahala. Byl workoholik a génius ve svém oboru. Vždycky usiloval o to, aby mohl osobně

provádět většinu pitev obětí vražd, u nichž byly okolnosti skonu prohlášeny za mimořádné. Především však byl doktor Winston pro Huntera spíš cosi jako člen rodiny. Nejlepší přítel. Někdo, na koho mnohokrát spoléhal. Někdo, koho si vážil a obdivoval ho jako málokoho jiného. Někdo, koho bude upřímně postrádat.

„Přítomni byli dva lidé.“ Doktorce Hoveové na okamžik selhal hlas. „Doktor Winston a Sean Hannay, jedenadvacetiletý forenzní asistent.“

Hunter zavřel oči. Neměl co říct.

„Zavolala jsem hned, jak jsem to zjistila,“ dodala doktorka Hoveová.

Garcia měl ve tváři výraz čirého šoku. Viděl za svou kariéru už mnoho mrtvol, několik z nich groteskně znetvořených sadistickým vrahem. Ale ještě nikdy osobně neznal žádnou z obětí. A přestože se s doktorem Winstonem poprvé setkal teprve před třemi lety, rychle se s ním spřátelil.

„Co ten kluk?“ zeptal se Hunter nakonec. A Garcia poprvé uslyšel, že se Hunterovi chvěje hlas.

Doktorka Hoveová potřásla hlavou. „Bohužel. Sean Hannay dokončoval třetí ročník studia patologie na UCLA. Chtěl se stát forenzním vědcem. Osobně jsem mu schválila stáž, je to teprve šest měsíců.“ Oči se jí zaleskly. „Ani v téhle místnosti neměl být. Jenom tu vypomáhal.“ Doktorka se zarazila a pečlivě vážila další slova. „Požádala jsem ho o to. Jonathanovi jsem totiž měla původně asistovat já.“

Hunter si všiml, že se doktorce třesou ruce.

„Byla to smrt se zvláštními okolnostmi,“ pokračovala. „Jonathan vždycky chtěl, abych mu v takových případech asistovala. A já bych to byla udělala, ale zdržela jsem se na schůzi. Takže jsem požádala Seana, aby byl tak laskav a zastoupil mě.“ Oči se jí naplnily hrůzou. „Dneska neměl zemřít on – ale já.“

Hunter chápal, co se děje v hlavě doktorky Hoveové. Bezprostředně po výbuchu zafungoval pud sebezáchovy a pocítila úlevu. Unikla o vlasek. Jenže teď nastupovaly rozum a pocit viny, a mozek ji trestal tím nejhörším možným způsobem. *Kdyby se mi neprotáhla schůze, Sean Hannay by byl ještě naživu.*

„Nic z toho není vaše vina, doktorko,“ pokusil se ji uchlácholit, ale věděl, že jeho slova nebudou mít valné účinky. Než se všichni s danou událostí smíří, musí pochopit, co se v téhle místnosti odehrálo.

Hunter vkročil do pitevny a v duchu se přitom snažil zpracovat scénu, kterou měl před sebou. Momentálně nic nedávalo smysl. Náhle si něčeho všiml a vteřinu na to mžoural, než se obrátil čelem k doktorce Hoveové.

„Nahrávají se pitvy někdy na video?“ zeptal se a ukázal na podlahu, na cosi, co připomínalo stativ pod videokameru.

Doktorka Hoveová zavrtěla hlavou. „Jen velmi zřídka, a požadavek musím schválit buď já, nebo...“ zalétla pohledem od Huntera do nitra místnosti, „...vrchní soudní patolog.“

„Doktor Winston osobně.“

Jediné zdráhavé přikývnutí doktorky Hoveové.

„Myslíte, že se mohl rozhodnout tuhle pitvu nahrávat?“

Doktorka Hoveová o tom krátce zauvažovala a pak jí tvář zaplanula nadějí. „Je to možné. Pokud považoval případ za dostatečně zajímavý.“

„No, i kdyby to tak bylo,“ ozval se Garcia, „jak by nám to pomohlo? Kamera je určitě na sračky, jako většina místnosti. Jen se na to podívejte.“

„Nemusí to tak být,“ pronesla doktorka zvolna.

Oba se k ní vrátili pohledem.

„Víte něco, co my nevíme?“ zeptal se Hunter.

„Pitevna číslo čtyři se někdy používá jako přednášková síň,“ vysvětlovala doktorka. „Je to jediný sál, který jsme vybavili přenosem videosignálu. Má přímé napojení na náš hlavní počítač. To znamená, že nahrávky se simultánně ukládají na hlavní harddisk. K nahrávání přednášky nebo pitvy stačí, aby doktor spustil digitální kameru, připojil ji k rozbočovači a může spustit.“

„Dá se zjistit, jestli to doktor Winston udělal?“

„Pojďte za mnou.“

Doktorka Hoveová zamířila energicky zpátky k témuž schodišti, po kterém sestoupili dolů, a vyšla do přízemí. Minuli recepci a pokračovali dvojími kovovými dveřmi do dlouhé a prázdné chodby. Ve třech čtvrtinách cesty zahrnuli doprava. Na konci chodby byly jednokřídlé dřevěné dveře s malým okénkem z mléčného skla. Kancelář doktorky Hoveové. Odemkla ji, otevřela dveře a zavedla je dovnitř.

Doktorka Hoveová zamířila rovnou k psacímu stolu a přihlásila se na počítač. Oba detektivové si stoupli za ni.

„Jenom já a doktor Winston máme administrátorské právo přístupu k adresáři videonahrávek na hlavním počítači. Podíváme se, jestli tu něco je.“

Doktorce Hoveové stačilo pár kliknutí, aby se dostala do adresáře všech uložených nahrávek. V hlavním adresáři byly tři podadresáře – Nové, Přednášky a Pitvy. Doktorka rozklikla adresář *nové* a našla jen jeden soubor s příponou .mpg. Podle časového označení byl vytvořený před hodinou.

„Trefa. Jonathan pitvu zaznamenal.“ Doktorka Hoveová se zarazila a úzkostlivě pohlédla na Huntera. Všiml si, že poodtáhla ruku od myši.

„To nic, doktorko; nemusíte na to koukat. Teď to už můžeme převzít my.“

Doktorka Hoveová vteřinu zaváhala. „Ale ano, musím.“ Dvakrát klikla na soubor. Monitor zamžikal a na počítači se spustila aplikace videopřehrávače. Hunter a Garcia se naklonili blíž.

Obraz neměl skvělou kvalitu, ale bylo na něm jasně vidět bílé ženské tělo na pitevním stole. Záběr byl natáčený shora a zešikma, částečně přiblížený tak, aby stůl zabíral většinu obrazu. Napravo bylo vidět dva lidi v bílých laboratorních pláštích; kamera je zabírala od pasu dolů.

„Dá se odjet transfokátorem?“ zeptal se Garcia.

„Takhle se to nahrálo,“ zavrtěl hlavou Hunter. „Neovládáme odtud kameru. Tohle je jen přehrávání.“

Na obrazovce jedna ze dvou osob napravo od stolu přistoupila k hlavě mrtvoly a sklonila se, aby ji prohlédla. Náhle se v záběru objevil obličej doktora Winstona.

„Zvuk to nemá?“ zeptal se Garcia při pohledu na to, jak se rty doktora Winstona nehlasně pohybují. „Jak to, že to nemá zvuk?“

„Mikrofony na kamerách, které používáme při vyšetření, nejsou moc kvalitní,“ vysvětlovala doktorka. „Obyčejně je ani nezapínáme.“

„Já myslel, že patologové mají ve zvyku diktovat každý krok vyšetření.“
„A to taky děláme,“ potvrdila. „Na svých osobních nahrávacích zařízeních. Bereme si je s sebou na sál. Ten, který používal Jonathan, je teď rozsekaný jako všechno ostatní v té místnosti.“

„Paráda.“

„*Oči – oříškové, pleť pěstěná, ušní lalůčky vypadají, jako by nikdy nebyly propíchnuté...*“ řekl Hunter, než se doktor Winston na videonahrávce odvrátil od kamery. „Krucí! Už mu nevidím na ústa.“

„Vy umíte odečítat ze rtů?“ Otázku pronesla doktorka Hoveová, ale překvapený výraz se zrcadlil i v Garciově tváři.

Hunter neodpověděl. Pozorně sledoval obrazovku.

„Kde ses to propána naučil?“ zeptal se Garcia.

„Z knížek,“ zalhal Hunter. Momentálně byla rozprava o jeho minulosti to poslední, po čem toužil.

Mlčky se dívali dalších několik vteřin.

„Jonathan provádí rutinní externí vyšetření těla,“ potvrdila doktorka Hoveová. „Zaznamenají se veškeré fyzikální vlastnosti oběti, včetně prvního dojmu z jejích zranění, jsou-li nějaká. Taky hledá veškeré fyzické rysy, které by mohly napomocť při identifikaci oběti – přivezli ji s nezjištěnou totožností.“

Doktor Winston se na obrazovce zarazil a tváří mu přelétl výraz zaujetí. Všichni sledovali, jak mu asistent podává malou baterku. Sklonil se a namířil světlo přímo na stehy v dolní části těla oběti, pohyboval baterkou nahoru a dolů a ze strany na stranu. Zdálo se, že ho cosi mate.

„Co to dělá?“ Garcia instinktivně naklonil hlavu ke straně, aby lépe viděl.

Videonahrávka pokračovala a všichni sledovali, jak doktor Winston pomocí kovového ukazovátka sonduje mezi stehy v těle oběti. Doktorovy rty se pohybovaly. Garcia a doktorka Hoveová pohlédli na Huntera.

„*Je to něco kovového,*“ překládal Hunter, „*ale pořád se nedá s jistotou určit, co by to mohlo být. Podejte mi laskavě nůžky na stehy a pinzetu, ano?*“

„Něco v ní bylo?“ Doktorka Hoveová sraštila čelo.

Na obrazovce se doktor Winston znovu odvrátil od kamery a pomocí nůžek odstraňoval stehy. Hunter jich napočítal dohromady pět. Doktor vsunul do oběti pravou ruku.

Několik vteřin poté se doktoru Winstonovi podařilo předmět vyjmout. Když se obracel, přejel přes zorné pole kamery jen okraj té neznámé věci.

„Co to bylo?“ zeptal se Garcia. „Co bylo uvnitř oběti? Viděl to někdo?“
„Nevím jistě,“ odvětil Hunter. „Počkáme, možná se zase otočí proti kameře.“

Ale neotočil.

Během několika sekund došlo k výbuchu a obraz vystřídalo zrnění. Uprostřed obrazovky se objevila slova – *Sál 4. Signál přerušen.*

Několik vteřin panovalo v místnosti absolutní ticho. Jako první promluvila doktorka Hoveová.

„Bomba? Někdo dal do oběti vraždy bombu? Co to sakra...?“

Odpovědi se nedočkala. Hunter ji vystřídal u počítače a už odklikával a přetáčel nahrávku nazpátek. Znovu spustil přehrávání a video se spustilo chvíli předtím, než doktor Winston vytáhl z nitra oběti ruku, třímající neidentifikovaný kovový předmět. Všechny oči se upřely zpátky na obrazovku.

„Nemůžu to přesně rozeznat,“ řekl Garcia. „Moc rychle se to pohybuje. Nedá se to zpomalit?“

„To je jedno, jak to vypadá,“ odpověděla doktorka Hoveová takřka katatonicky. „Byla to bomba. Kdo sakra dá bombu do oběti, a proč?“ O krok ustoupila a masírovala si spánky. „Terorista?“

Hunter zavrtěl hlavou. „Už jen místo útoku odporuje samotné podstatě terorismu. Teroristé chtějí způsobit co největší škody s co největšími ztrátami na životech. Nerad konstatuji, co je zřejmé, doktorko, ale tohle je márnice, ne nákupní centrum. A výbuch nebyl ani tak silný, aby zničil celou středně velkou místnost.“

„Kromě toho,“ dodal Garcia beze stopy sarkasmu v hlase, „většina lidí na pitevně už bývá po smrti.“

„Tak proč by někdo dával bombu do mrtvol? To vůbec nedává smysl.“

Hunter se zadíval doktorce do očí. „Na tuhle otázku vám teď hned neodpovím.“ Na okamžik se odmlčel. „Musíme se soustředit na danou chvíli. Předpokládám, že tuhle nahrávku nikdo jiný neviděl?“

Doktorka Hoveová zavrtěla hlavou. „Neviděl.“

„Tak to prozatím musí zůstat,“ nařídil Hunter. „Kdyby se vyneslo, že vrah vložil do oběti bombu, tisk by z toho udělal učiněný karneval. Víc času by nás stály nesmyslné rozhovory a odpovídání na pitomé otázky, než samotné vyšetřování. A my musíme především vyšetřovat. Přes veškeré emoce tu máme někoho, kdo je takový šílenec, že zabije mladou ženskou, dá do ní výbušninu a zašije ji. A tím připraví o život ještě dva další nevinné lidi.“

Doktorce Hoveové se v očích znovu zaleskly slzy. V průběhu let už však pracovala s Hunterem na mnoha případech a u policie nebyl nikdo, komu by důvěřovala víc než jemu. Mírně přikývla a Hunter poprvé uviděl v její tváři hněv.

„Jen mi slibte, že toho hajzla chytíte.“

Před odchodem z budovy se Hunter a Garcia zastavili u pracovníků kriminalistické laboratoře a převzali veškeré dostupné informace, které tým až dosud nashromáždil. Výsledky většiny laboratorních testů budou nejdříve za dva dny. Protože Hunter vůbec neměl možnost vidět mrtvolu tak, jak vypadala po nalezení na místě činu, musel se v této chvíli řídit pouze zprávami, poznámkami a fotografiemi.

Věděl už, že tělo bylo nalezeno před osmi hodinami v zadní místnosti nepoužívaného řeznictví ve východním Los Angeles. Policie dostala anonymní telefonický tip. Hunter později obdrží kopii nahrávky.

Cestou zpátky do východního Los Angeles listoval Hunter zvolna všemi informacemi ve forenzních záznamech. Podle fotografií z místa činu ležela nahá oběť nznak na špinavém plechovém pultu. Nohy měla u sebe a natažené, ale ne svázané. Jedna paže jí visela přes okraj pultu, druhá spočívala na hrudi. Oči zůstaly otevřené a Hunter v nich viděl výraz, který spatřil už mnohokrát – čirý strach.

Na jednom snímku byl zvětšený záběr ženinych úst. Rty měla sešité tlustou černou nití; vypadalo to, jako by jí z nich trčely trny. Skrz vpichy jehly vytekla krev, která jí stekla po bradě na šiji, což značilo, že byla přitom ještě naživu. Další zvětšenina ukazovala, že totéž se odehrálo na dolní části jejího trupu. Slabiny a vnitřní stranu stehů měla rovněž potřísněné krví, která vytekla z vpichů. Kolem stehů byl mírný otok – další znamení, že zemřela až hodiny poté, co si na ní někdo pohrál s jehlou a nití. Když umírala, v ranách se už začínala vytvářet sepsť. To však její smrt nezpůsobilo.

Hunter si prohlédl fotografie z místa nálezu. V řeznictví panovala špína a nepořádek. Podlaha byla pokrytá prázdnými fajfkami od cracku, starými injekčními stříkačkami, použitými kondomy a krysím trusem. Stěny pokrývaly graffiti. Technici našli takové množství různých otisků prstů, až to vypadalo, jako by se v té zadní místnosti odehrával večírek. Pravda byla taková, že momentálně by mohlo trochu světla na případ vrhnout jedině pitevní vyšetření.

Když Garcia přivezl Huntera zpátky k jeho autu, byli už všichni pryč. Okruh kolem místa činu byl pořád ještě ohraničený žlutou policejní páskou. Vchod střežil jediný uniformovaný polda.

Garcia věděl, že Hunter si dá na čas a nevynechá při prohlížení jediný detail uvnitř řeznictví.

„Vrátím se a zjistím, co se dá, podle fotek z místa činu a databáze pohřešovaných osob. Jak jsi říkal, prioritní je pro nás určit její totožnost.“

Hunter přikývl a vystoupil z auta.

Poté, co ukázal policistovi svůj odznak a podruhé vstoupil do krámu, měl pocit, že se zápach nejméně ztrojnásobil.

Dveře se za Hunterem zavřely a ocitl se v černočerné tmě. Rozsvítil baterku a ucítil, jak se mu tělem rozlévá nával adrenalinu. Každý krok doprovázelo křupání skla nebo čvachtavý zvuk čehosi mokrého pod nohama. Prošel kolem starého proskleného chladicího pultu na maso a ocitl se u dveří do zadní místnosti. Jak se k nim blížil, slyšel Hunter čím dál zřetelněji bzučení much.

Tato další místnost byla prostorná a spojovala prodejnu s malou mrazírnou vzadu. Hunter se zastavil u dveří a zápolil s hnilobným puchem. Žaludek ho snažně prosil, aby odešel; vyhrožoval, že každou chvíli vybuchne, a nutil ho dávit, až několikrát prudce zakašlal. Chirurgická maska měla pramalé účinky.

Zvolna přešel kuzelem světla z baterky po místnosti. U protější zdi stály dvě obrovské kovové výlevky. Napravo od nich pokrýval stěnu od podlahy až ke stropu prázdný skladovací modul. Po policích pobíhaly krysy.

Hunter zkřivil obličej.

„Zrovna krysy,“ zaklel polohlasně. Nenáviděl krysy.

Během okamžiku ho mysl přenesla zpátky do věku osmi let.

Cestou ze školy ho zastavili dva starší kluci a vzali mu krabičku na oběd s Batmanem. Tu krabičku na obědy dostal před rokem k narozeninám od maminky, jen pár měsíců předtím, než podlehla rakovině. Byl to jeho nejvzácnější majetek.

Chvíli Huntera dráždili tím, že si krabičku přehazovali mezi sebou, a pak ji ti dva tyrani odkopli do otevřeného otvoru kabelové šachty.

„Jdi si pro ni, hluchavko.“

Matčina smrt zničila Huntera i jeho otce, a obzvlášť těžké pak bylo vypořádat se s jejími následky. Několik týdnů, jak nemoc postupovala, sedával Hunter o samotě ve svém pokoji, naslouchal jejímu zoufalému nářku a vnímal její bolest, jako by byla jeho. Když konečně zesnula, postihla Huntera těžká ztráta sluchu. Byl to psychosomatický způsob, jímž se jeho tělo uzavíralo před žalem. Dočasná hluchota učinila z Huntera ještě snazší terč pro školní tyranu. Aby se nestal ještě větším vyvrhelem, naučil se svépomocí odečítat ze rtů. Během dvou let se mu sluch vrátil stejně lehce, jako předtím vypověděl službu.

„Měl by sis pro ni jít, hluchavko,“ opakoval větší z obou kluků.

Hunter nezaváhal; spěchal dolů po kovovém žebříku, jako by mu šlo o život. Přesně tohle tyranu chtěli. Přiklopili otvor litinovým vikem a se smíchem odkráčeli.

Hunter našel dole krabičku na obědy a vydal se po žebříku zpátky nahoru, ale ať se snažil, jak chtěl, prostě neměl dost fyzických sil na to, aby poklop odsunul. Místo aby zpanikařil, vrátil se dolů do kanalizačních chodeb. Jestli se nemůže dostat ven stejnou cestou, kterou do podzemí vstoupil, bude prostě muset najít jiný východ.

V přítomnosti se vydal tunelem, k hrudi přitom pevně tiskl krabičku na oběd. Ušel jen asi padesát metrů špinavou, páchnoucí vodou v kanalizaci, když ucítil, jak mu něco spadlo ze stropu na záda a tahá za tričko. Reflexivně po tom sáhl, popadl to a odhodil co nejdál. Když to dopadlo do vody za jeho zády, zakvičelo to a Hunter konečně uviděl, co to je.

Krysa velká jako jeho krabička na obědy.

Hunter zatajil dech a zvolna se otočil ke zdi po své pravici. Hemžila se krysami všech tvarů a velikostí.

Roztřásl se.

Velmi opatrně se otočil ke stěně na levé straně. Další krysy. A klidně by přísahal, že na něj všechny upíraly oči.

Hunter neuvažoval, prostě se rozběhl, jak nejrychleji uměl; každým krokem rozstříkával vodu vysoko do vzduchu. O sto padesát metrů dál dorazil ke kovovému žebříku, který vedl k dalšímu otvoru. Ani tentokrát poklop nepovolil. Vrátil se do chodby a utíkal dál. Další dvě stě metry, další žebřík, a na Huntera se konečně usmálo štěstí. Nahoře byl poklop

napůl odsunutý. Se svým hubeným tělíčkem neměl problém protáhnout se mezerou.

Tu krabičku na občedy s Batmanem, kterou dostal od maminky, Hunter pořád ještě měl. A od té doby byl z krys velice nesvůj.

Teď však Hunter vzpomínku potlačil a znovu se soustředil na zadní místnost řeznictví. Jediným dalším kusem nábytku tu byl pult z nerez oceli, na kterém bylo nalezeno nahé tělo oběti. Stál asi metr osmdesát od otevřených dveří v zadní stěně, vedoucích do mrazírny. Hunter dlouhou chvíli pozoroval pult z dálky. Bylo na něm něco divného. Byl nějak moc vysoko nad zemí. Když se podíval na podlahu, zjistil, že pod všemi čtyřmi nohama jsou podložené cihly, takže deska pultu se nacházela o třicet až padesát centimetrů výš než původně.

Přesně jako na snímcích z místa činu byla podlaha posetá špinavými hadry, použitými kondomy a odhozenými injekčními stříkačkami. Hunter postupoval dovnitř krátkými krůčky a před každým vždycky pečlivě zkontroloval podlahu před sebou. Teplota v místnosti byla, jak se zdálo, nejméně o tři stupně vyšší než venku a Hunter cítil, jak mu po zádech stéká pramínek potu. Když se ocitl u pultu z nerez, bzúčení much zesílilo.

Navzdory mouchám, odpornému pachu a dusivému horku Hunter nespěchal. Věděl, že technici odvedli nejlepší práci, jakou odvést mohli, ale místa činu mohou nabídnout o mnoho víc než jen prosté fyzické důkazy. A Hunter měl dar tyhle věci vnímat.

Už popáté pečlivě obkroužil kovový pult. Hlavní otázka, která mu plula myslí, byla ta, zda oběť zemřela v této místnosti, nebo jestli řeznictví posloužilo jenom jako odkladiště.

Hunter se rozhodl zaujmout místo oběti.

Vyhoupł se na kovový pult, pak ulehł přesně do stejné pozice, v jaké byla oběť nalezena, a zhasl baterku. Zůstal ležet absolutně nehybně; nechal se halit zvuky, pachem, horkem a tmou v místnosti. Košile se mu lepila k tělu, zmáčená potem. Z fotografií si zapamatoval, jak vypadaly ženiny oči, výraz hrůzy, který jí ztuhl na tváři.

Rozsvítil baterku, ale setrval ve stejné pozici, očima sledoval graffiti, jimiž byl vyzdoben celý strop.

Okamžik poté si něčeho všiml. Zamžoural a posadil se. Pohled upíral na strop přímo nad kovovým pultem. Došlo mu to přesně za tři sekundy. Vytřeštil oči.

„Ježíšmarjá!“

Katia Kudrovová vystoupila z vany a zavinula si černé vlasy, sahající po ramena, do huňatého bílého ručníku. Přepychovou koupelnu ve střešní nástavbě luxusního obytného bloku v Západním Hollywoodu osvětlovaly vonné svíčky. Pomáhaly jí relaxovat. A dnes v noci potřebovala být ze všeho nejvíc uvolněná.

Katia právě dokončila první americké turné jako koncertní mistryně s Losangeleskou filharmonií. Pětašedesát koncertů v pětašedesáti městech během sedmdesáti dnů. Turné mělo obrovský úspěch, ale z nabitého programu byla vyčerpaná. Těšila se na zasloužený odpočinek.

Hudba vstoupila do Katiina života ve velmi útlém věku, už ve čtyřech letech. Živě si pamatovala, jak seděla dědečkovi na klíně, když se ji snažil ukolébat ke spánku za doprovodu Čajkovského *Houslového koncertu d-moll*. Místo aby usnula, zamilovala se do toho, co slyšela. Následujícího dne dal dědeček Katie její první housličky. Katia však nebyla rozený talent, to zdaleka ne. Celá léta museli rodiče snášet trýznivé a uširvoucí zvuky jejích dlouhých cvičení. Byla však horlivá, odhodlaná a pracovitá, a nakonec začala hrát tak, že by to lahodilo i andělskému sluchu. Po dlouhém pobytu v Evropě se před třinácti lety vrátila do Los Angeles, kde jí bylo nabídnuto místo koncertní mistryně v Losangeleské filharmonii.

Katia vyšla z koupelny, zastavila se před vysokým zrcadlem v ložnici a zadívala se na svůj odraz. Tvář měla téměř dokonalou – velké hnědé oči, malý nos, vysedlé lícní kosti a plné rty, rámuující dokonalý úsměv. Ve třiceti letech měla stále ještě postavu středoškolské roztleskávačky. Zkontrolovala si profil, na několik vteřin vtáhla břicho a pak usoudila, že trochu přibrala. Patrně ze všech těch lahůdek, snědených na četných koktejlových večírcích, jichž se během turné musela zúčastnit. Katia káravě potřásla hlavou.

„Od zítřka zpátky k dietě a do tělocvičny,“ zašeptala si pro sebe a sáhla po růžovém koupacím plášti.

Na nočním stolku zazvonil bezdrátový telefon a Katia na něj překvapeně pohlédla. Jen málo lidí znalo její telefonní číslo domů.

„Haló,“ vzala to konečně po pátém zazvonění a byla by přísahala, že uslyšela cvaknutí, jako by někdo zvedl sluchátko aparátu v pracovně, obývacím pokoji nebo v kuchyni.

„Jak se má moje oblíbená superstar?“

Katia se usmála. „Ahoj, tati.“

„Ahoj, malá. Tak jaké bylo turné?“

„Fantastické, ale nesmírně vyčerpávající.“

„To věřím. Četl jsem kritiky. Všichni jsou z tebe nadšení.“

Katia se usmála. „Moc se těším, že teď dva týdny nebudou žádné zkoušky, ani koncerty, a rozhodně žádné večírky.“ Vydala se z ložnice na galerii, odkud měla výhled na svůj prostorný obývací pokoj v nižším podlaží bytu.

„Ale na tatíka si trochu času uděláš, ne?“

„Na tebe mám vždycky čas, když zrovna nejsem na turné, tati. Ty jsi z nás dvou ten, kdo má vždycky nejvíc práce, vzpomínáš si?“ zaútočila.

Zasmál se. „Tak jo, tak jo, nerozmazávej to. Víš co? Podle hlasu poznám, že jsi unavená – co kdybys šla brzy spát, a zítra si spolu zajdeme na oběd?“

Katia zaváhala. „Jak přesně si to představuješ, tati? Bude to taková ta tvoje rychlovka ‚Musím letět, dáme si někde sendvič‘, nebo pořádný oběd vsedě, o třech chodech a bez mobilů?“

Leonid Kudrov byl jedním z nejslavnějších filmových producentů v USA. Jeho obědy zpravidla netrvaly déle než třicet minut, což Katia dobře věděla.

Nastala krátká odmlka a tentokrát už si Katia byla jistá, že cvaknutí na lince opravdu uslyšela. „Tati, jsi tam ještě?“

„Jsem tady, malá. A bral bych možnost číslo dvě, prosím.“

„Myslím to vážně, tati. Pokud půjdeme na pořádný oběd, nebudou žádné telefonáty a neutečeš mi po půl hodině.“

„Žádné mobily, slibuju. Vyčistím si odpolední rozvrh. A můžeš vybrat restauraci.“

Katiin úsměv byl tentokrát živější. „Tak jo. Co kdybychom se sešli v jednu hodinu v Mastro's Steak House v Beverly Hills?“

„Skvělá volba,“ souhlasil otec. „Zařídím rezervaci.“

„A nepřijdeš pozdě, že ne, tati?“

„Ovšemže ne, zlato. Jsi moje superstar, pamatuješ? Koukej, už musím jít. Zrovna tu mám důležitý hovor.“

Katia zavrtěla hlavou. „To je ale překvapení.“

„Dobře se vyspi, miláčku. Uvidíme se zítra.“

„Uvidíme se zítra, tati.“ Ukončila hovor a vložila sluchátko do kapsy koupacího pláště.

Katia seběhla do obývacího pokoje, přičemž brala schody po dvou, a zamířila do kuchyně. Měla chuť na sklenku vína, na něco, co by ji uklidnilo. Vybrala z ledničky láhev Sancerre. Když lovila v jedné ze zásuvek kuchyňské linky vývrtku, telefon v kapse jí znovu zazvonil.

„Haló?“

„Jak se má moje nejmilejší superstar?“

Katia sraštila čelo.

„Prosím tě, tati, řekni mi, že ten oběd nerušíš už teď!“ Katia nebyla nijak nadšená.

„Tati?“

Katia si náhle uvědomila, že hlas ve sluchátku se otcovu hlasu nepodobá.

„Kdo je tam?“

„Taťka ne.“

„Phillipe, jsi to ty?“

Phillip Stein byl nový dirigent Losangeleské filharmonie a Katiin nejnovější objev. Scházeli se už čtyři měsíce, ale tři dny před koncem turné se pořádně pohádali. Phillip se do Katii úplně pobláznil a chtěl, aby se k němu nastěhovala. Katia měla Phillipa ráda a jejich poměr se jí zamlouval, ale rozhodně ne tak intenzivně jako jemu. Nebyla připravená se takhle vázat, teď ne. Navrhla, že by si od sebe možná měli na pár dní odpočinout – jen aby se vidělo, jak se věci vyvinou. Phillip její nápad nepřijal zrovna nejlíp, dostal hysterický záchvat a toho večera oddirigoval nejhorší koncert své kariéry. Od té doby spolu nemluvili.

„Phillip? Kdo je Phillip? To je tvůj přítel?“ zeptal se hlas.

Katia se zachvěla.

„Kdo volá?“ zeptala se znovu, tentokrát rázněji.

Ticho.

Nepříjemným pocitem se Katie zježily vlasy v týle. „Heleďte, asi jste vytočil špatné číslo.“

„To si nemyslím.“ Muž se zasmál. „Vytáčím tohle číslo každý den, už dva měsíce.“

Katia vydechla, ulevilo se jí. „Tak vidíte, teď je jisté, že máte špatné číslo. Byla jsem nějakou dobu pryč. Abych řekla pravdu, zrovna jsem se vrátila.“

Následovala pauza.

„To nic, to se stává,“ pokračovala Katia vlídně. „Podívejte, já zavěším, abyste mohl vytočit číslo znovu.“

„Nezavěšuj,“ opáčil muž klidně. „Nevytočil jsem špatné číslo. Už sis zkontrolovala záznamník, Katio?“

Jediný telefon se záznamníkem v Katiině bytě stál na protějším konci kuchyňské linky. Zakryla sluchátko dlaní a rychle se k záznamníku vydala. Teprve teď si všimla blikajícího červeného světýlka. Šedesát vzkazů.

Katia se zajíkla. „Kdo jste? Kde jste vzal tohle číslo?“

Další uchechtnutí. „Jsem...“ ve sluchátku to zase cvaklo, „...nejspíš fanoušek.“

„Fanoušek?“

„Fanoušek, který má své zdroje. Takové zdroje, kterými se velmi snadno získávají informace.“

„Informace?“

„Vím, že jsi fantastická muzikantka. Svoje housle Lorenzo Guadagnini miluješ ze všeho na světě nejvíc. Žiješ ve střešní nástavbě v Západním Hollywoodu. Jsi alergická na buráky. Tvůj nejmilejší skladatel je Čajkovskij a hrozně ráda řídíš ten svůj kabriolet Mustang, rudý jako oheň.“ Odmlčel se. „A zítra v jednu hodinu jdeš s otcem na oběd do Mastro's Steak House v Beverly Hills. Tvá oblíbená barva je růžová, přesně jako ten župan, co máš teď na sobě, a zrovna sis chtěla otevřít láhev bílého vína.“

Katia ztuhla.

„Tak co, jak horlivý jsem fanoušek, Katio?“

Katia instinktivně zalétla pohledem k oknu kuchyně, ale věděla, že je moc vysoko, než aby ji mohl špehovat někdo z okolních budov.

„Kdepak, oknem tě nešmíruju,“ pronesl muž posměšně.

Světlo v kuchyni zhaslo a hlas, který vzápětí Katia uslyšela, nevycházel ze sluchátka.

„Stojím hned za tebou.“